

[Gudme.]

I øvrigt vil jeg gerne sige til den socialdemokratiske ordfører, hr. Hjortnæs, der i sit indlæg før strammede det noget op og ligesom havde fået agitationstøjet på til denne anledning, at jeg ikke rigtig forstod hans betragtning om, at når jeg var tilhænger af tvangsauktionsklausuler, men på den anden side også var tilhænger af mindretallets ændringsforslag nr. 6, kunne man heri se et tydeligt tegn på, at jeg var kreditors ven og debitors fjende. Det, mindretallet gjorde, var at udvande lovforslaget. Vi var helt upåvirkede, men når vi alligevel troede på det med tvangsauktionsklausulerne, var vi kreditorvenlige, men ikke debitorvenlige.

Det synes jeg hr. Hjortnæs skulle forklare nærmere. Thi forholdet er netop det, at en tvangsauktionsklausul er en bestemmelse, der ikke udelukkende, men så absolut først og fremmest indsættes i pantebrevene i debitorernes, ikke i kreditorernes interesse. Kreditorer, der står bagefter det pantebrev, i hvilket der findes en tvangsauktionsklausul, har også en interesse heri. Men debitor, der har skødt på ejendommen, er den, der først og fremmest har det. I det omfang, der er tvangsauktionsklausul i pantebreve, der står i hans ejendom, er denne ejendom mere værd. Først og fremmest er den værdifuld for ham fordi det så er nemmere for ham, at skaffe sig kredit. Han kan gå i en bank og få en udbetaling, for banken vil gerne sætte lån i ejendommen, hvis den er sikret mod, at de foranstående pantebreve udløses ved en tvangsauktion. Han vil endvidere nemmere kunne få lån hos en privat långiver, hvis man ikke, fordi der sker den ulykke, som en tvangsauktion er, får hele den foranstående pantegæld til at forfalde, men kan overtage den mod at betale restancerne å jour.

Derfor tror jeg, at den, der beskæftiger sig alvorligt med disse spørgsmål — og det burde hr. Hjortnæs også gøre som ordfører i denne sag — må erkende, at tvangsauktionsklausuler først og fremmest og i særdeleshed er i debitorernes interesse.

Om ændringsforslag nr. 6 vil jeg sige, at det ikke er en udvanding af lovforslaget, men derimod en rimelig imødekomelse af det naturlige krav, en kreditor må have på et pantebrev. Han kan jo meget vel være debitor i anden relation. Tænk på den, der

har solgt en ejendom, dér har fået et pantebrev og er kreditor, men har købt en ny, udstedt et nyt pantebrev og dér er debitor. For ham er 11. juni og 11. december termin afgørende dage, for han skal have penge ind, men han skal også betale. Det er ikke nogen særlig rar situation at være den, der ikke får pengene til terminen og derfor ikke kan overholde sine egne forpligtelser, men nu kan komme helt hen engang på den anden side 1. juli og 1. januar, før han får de forsinkede penge, hvis det skal gå sådan, at man følger flertallets forslag. Derfor har vi fundet det rigtigt at stille ændringsforslag nr. 6.

Tankegangen bag forslaget er, at det ikke mere skal medføre katastrofale virkninger at glemme en terminsydelse — skal vi sige det sådan: at sove over sig. Man skal være sikker på, at man bliver vækket, så man bliver mindet om, at her er noget, der skal betales. Det er også typisk ønsket hos den, der køber ejendom. På advokatkontorerne kender vi det. Når vi sidder og gennemgår handelens vilkår med folk, siger de: er jeg nu sikker på at få besked i terminen? Folk frygter, at de skulle kunne komme til at glemme en termin. Med det ændringsforslag, der er stillet her, kommer de ikke til at glemme den. Vi har stillet som en betingelse, at man i de sidste 14 dage forud for terminen skal give det varsel, der betyder, at der så til gengæld ikke skal gå 8 dage efter terminen med et nyt varsel. Jeg mener, at det er absolut loyalt over for debitorerne, når det på denne måde under alle omstændigheder bevissikkert er sikret, at de har fået et påkrav, så de ikke løber risikoen for at glemme. Glemmer de alligevel at betale, selv om de inden for de sidste 14 dage før terminen har fået dette påkrav, er der nok tale om debitorer af en sådan karakter, at de under ingen omstændigheder nogen sinde vil være til at hjælpe, heller ikke af hr. Hjortnæs, hvor store anstrengelser han end vil gøre sig.

Derfor mener jeg, det er fuldstændig sagligt rigtigt og loyalt over for debitorerne at støtte det ændringsforslag nr. 6, som mindretallet har stillet, og derfor må jeg samtidig med, at jeg anbefaler at stemme for lovforslaget, også anbefale at stemme for ændringsforslag nr. 6.